Núm. 194 Juny de 2015

la Burxa

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
4.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg. 3

El Centre Cultural Islàmic de Sants torna a obrir al Camí de la Cadena

El Centre Cultural Islàmic de Sants ha decidit tornar a fer ús de la seva seu al Camí de la Cadena davant del trencament de les negociacions amb l'equip de govern en funcions del Districte per a la reubicació del centre a causa de les obres de reurbanització del sector de Can Batlló i del carrer Parcerisa. Defensen que la negociació i la cerca d'un espai alternatiu per a la reubicació va ser una falsa maniobra per evitar qualsevol mobilització ciutadana.

Pàgs. 4 i 5

Can Vies i Borinots d'aniversari

Després d'un any de l'intent de desallotjament per part de l'Ajuntament, aquest mes de maig el CSA Can Vies ha complert 18 anys, i ho ha celebrat amb moltes i diverses activitats lúdiques i reivindicatives de solidaritat amb la vaga de Telefónica-Movistar i amb els darrers casos antirepressius. Els Borinots de Sants han celebrat el 22è aniversari, amb castells a la plaça d'Osca i recordant que fa deu anys van ser els impulsors dels cascs homologats que són ara part indissociable de totes i cadascuna de les colles.

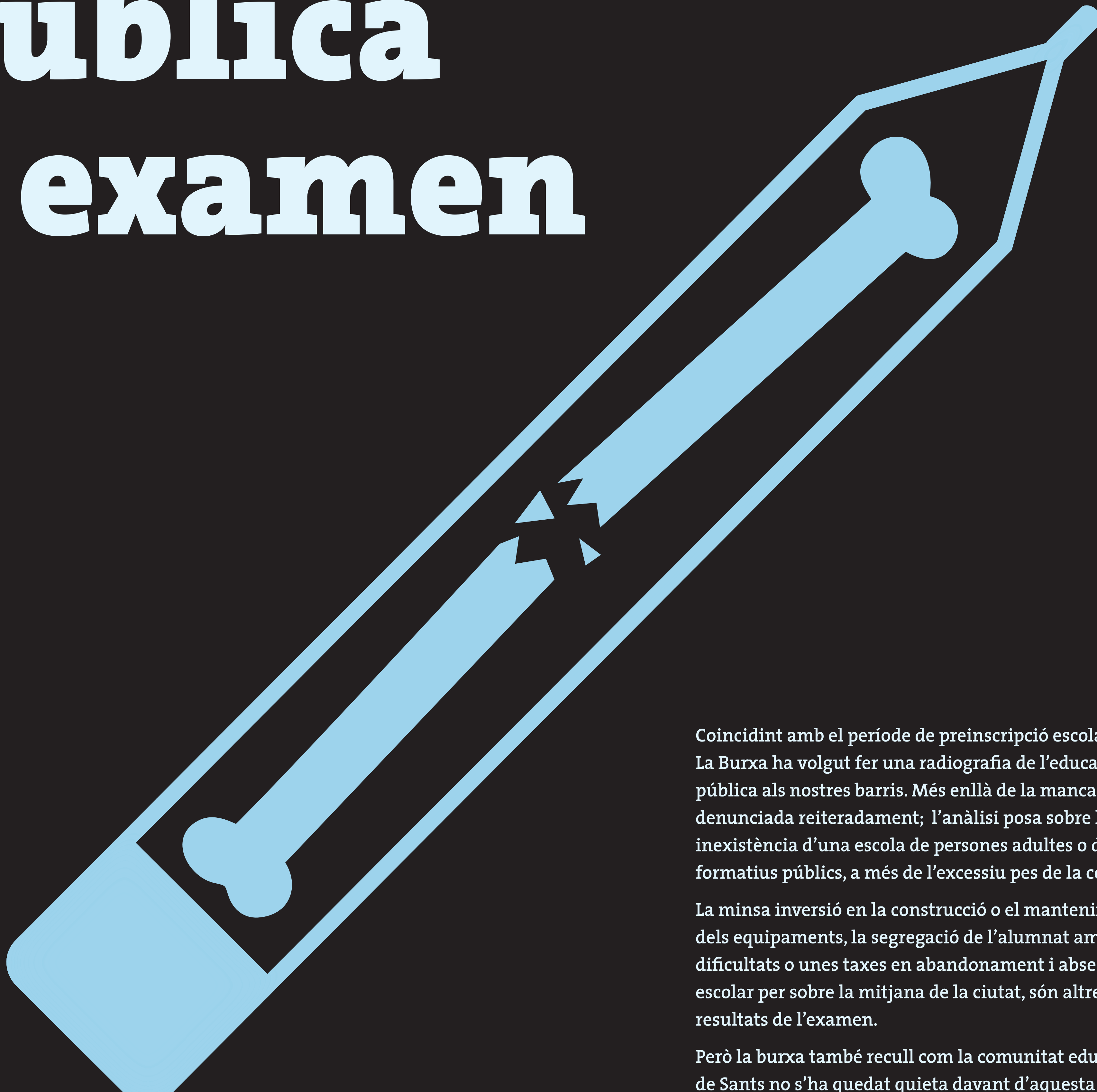
Pàg. 12

Entrevista: Aitzol Ruiz de Azúa

Veí de Sants i treballador en vaga de Telefónica-Movistar

L'educació pública a examen

Coincidint amb el període de preinscripció escolar, La Burxa ha volgut fer una radiografia de l'educació pública als nostres barris. Més enllà de la manca d'inversió, denunciada reiteradament; l'anàlisi posa sobre la taula la inexistència d'una escola de persones adultes o de cicles formatius públics, a més de l'excessiu pes de la concertada.

La minsa inversió en la construcció o el manteniment dels equipaments, la segregació de l'alumnat amb més dificultats o unes taxes en abandonament i absentisme escolar per sobre la mitjana de la ciutat, són altres dels resultats de l'examen.

Però la burxa també recull com la comunitat educativa de Sants no s'ha quedat quieta davant d'aquesta realitat, i s'ha organitzat per la reivindicació i la defensa de l'educació pública.

Pàgs 6 – 8

EDITORIAL

Estem d'aniversaris

Estem d'aniversaris d'aquells qui decideixen fer de les quotidianitats una porta de canvis, d'aquells que entenen que les vides també són polítiques urbanes i socials; econòmiques i de tot tipus. I des de les regnes d'aquesta possibilitat de transformació ens autoorganitzem per fer dels barris i pobles espais lliures d'individualismes egocèntrics.

Des de la comunitat i per a ella mateixa fem notar que el demà fa dies que va arribar i serà sempre temps present, fill de totes les forces crítiques i autocrítiques que hem anat deconstruint, construint i reconstruint dia a dia. Són accions i reaccions que duren tants dies que es poden comptar amb anys; i dels anys fer-ne festes de reconeixement d'un despertar i caminar col·lectiu.

Aprofitem aquest racó de la Burxa per brindar per cadascun dels aniversaris de qui s'organitzen per fer vessar els anys de vida i esperança! Un brindis per la Directa que, des de la base, continua bastint un projecte comunicatiu de referència; un brindis per Can Vies, per continuar construint noves vides entre les runes d'una ciutat morta; un brindis pel 15M, per recordar-nos que les places són nostres i són el lloc on convertir la veu i la paraula en eines populars.

Un brindis per tots els que fan tremolar velles piràmides i treballen per enfortir les bases!

L'ALTAVEU

18 anys de Can Vies

CSA Can Vies, Sants

Aquest maig del 2015 Can Vies compleix 18 anys. Per l'administració és l'edat de la majoria d'edat, a partir de la qual se't considera adult. Però nosaltres hem pres les regnes de les nostres vides des del principi sense que ens calgui ni la tutela ni l'aprovació de cap institució. La nostra és una història de lluita, en combat contra tot allò que amenaça la nostra llibertat. Des del feixisme al patriarcat passant per l'especulació i la Marca Barcelona.

Durant 18 anys no hem volgut ser espectadors d'una vida ja marcada i dirigida pel capitalisme, sinó que, a més de combatre, hem volgut construir noves vies. Noves maneres de sobreviure en la selva grisa dels barris aparadors, noves maneres de relacionar-nos i construir un barri fet entre tots i per tots.

Arribar fins aquí no ha estat fàcil i l'últim any ha estat potser el més difícil. La força del barri ha estat capaç de fer front a un desallotjament i treure de nou Can Vies al poder que el volia destruir. Les victòries s'han de celebrar, perquè ens ho mereixem i perquè ens demostra que totes juntes som capaces de vèncer qualsevol que ens ataqui.

Actualment vivim temps difícils. El poder ha entrat en una espiral repressiva contra tots aquells que lluiten, un senyal més del seu declivi imminent. Per això no ens oblidem en aquests dies de celebració de totes aquelles que estan patint en la seva pell els cops repressius. No ens volem deixar a ningú, per això fem extensiu el nostre suport a totes les qui estan encausades per lluitar, ja sigui afrontant penes de presó, una simple multa o pateixin el terrorisme policial.

Can Vies celebrem aquest 18è aniversari en un procés obert just fa un any, on l'agressió que vam patir amb el desallotjament i enderroc ens ha portat a reconstruir de les runes un nou CSA Can Vies. No ha estat una feina fàcil, però els resultats ens enfortiran i demostraran la força del poder popular. Us convidem als actes de celebració i seguir participant d'aquest ambiciós projecte de #RefemCanVies.

CARTA

Adéu, Jordi Martí!

Amadeus, Sants

Estic absolutament convençut que al Districte no trobarem pas a faltar al nostre Xèrif. Ha sigut el pitjor regidor que ha passat pel Districte. No obstant, com que en aquest Districte no som rancorosos ni ens domina l´odi com a altres, he pensat que podríem fer un soparet de "traje" per oferir un bon acomiadament pel nostre "estimat Regidor"; ep Jordi, sopar de "traje" no vol dir que tots hem d´anar amb "traje" i corbata, vol dir que tothom porta menjar i es reparteix, i aquest soparet el podríem fer a la sala de plens. També et donaríem dues medalles, una per la teva absoluta incapacitat i l´altre per si pers la primera. Al moment de brindar amb cava, la "molt estimada" Núria Feliu ens cantaria l´hora dels adéus, encara que aquí jo em veuria obligat a fer una retallada; doncs la cançó diu que no es un adéu per sempre; hòstia això no, Jordi; és un adéu afortunadament per sempre més.

MICRO OBERT★ Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

Carta a una condemnada pel Parlament

Familiar d'encausades per Aturem el Parlament Sants

Estimada filla,

Amb la teva condemna "injusta" s'ha despertat en mi un mar de sentiments: el dolor, la ràbia, la impotència s'apoderen del meu ser.

Com lluitar davant de tanta injustícia quan tu demanes, sense violència, els drets que ens volen arrabassar i et condemnen a tres anys de presó: quina barbaritat!!!

Això m'arrossega les 24 hores del dia a pensar: què puc fer jo? I xoco davant un mur, l'obsoleta justícia espanyola, que no té en compte la realitat social en què vivim, que és immune als problemes de la gent del carrer. I que hauria, per ser una justícia pròpia del segle XXI, considerar la crítica no violenta com un valor i no com un fet reprotxable o pitjor, condemnable.

Però, tanmateix, trobo el recolzament solidari dels teus amics. Persones com tu que sempre són aquí, no cal trucar-los.

Una força solidària es desencadena davant la injustícia; una cadena humana al voltant del Parlament que no aconseguiria ningú dels que et condemnen; polítics corruptes, que només tenen el càstig com a mitjà per aconseguir el respecte ciutadà i no per les seves accions que són molt reprotxables.

Vosaltres, els vuit condemnats, mereixeu tot el meu respecte, no ells. Sensibles i solidaris, davant els drets socials, sou condemnats.

Quin error cometen! Entre tots ho aconseguirem. La llavor que heu sembrat florirà; castiguen als més dèbils. Ells tenen els diners i el poder, però no tenen la raó.

Ens toquen als nostres fills, "el que més s'estima en el món". No pararem malgrat la impotència. Seguirem lluitant i ho aconseguirem perquè no és just.

Tres anys de presó per aixecar les mans, per estar allà! Tant molesta la protesta social en una democràcia? Davant d'aquesta condemna, em pregunto si és democràcia o dictadura.

Reubicació definitiva del Centre Cultural Islàmic de Sants: estat de la qüestió

Junta Directiva del Centre Cultural Islàmic de Sants (CCIS)
La Bordeta

Als seus inicis, el Centre Cultural Islàmic de Sants (CCIS) es va fundar principalment per donar resposta a una necessitat concreta del reduït col·lectiu de persones amb credo musulmà i procedents principalment del Marroc: ser un espai exclusivament destinat a la pràctica de les pregàries quotidianes pròpies de la religió musulmana. Amb el pas dels anys 90 i 2000, caracteritzats per un creixement molt important del nombre de persones musulmanes residents al barri de Sants (actualment es comptabilitzen al voltant de 6.046 persones procedents del Pakistan, Marroc i Algèria, però un un gran nombre de persones nacionalitzades) i l'aparició de noves necessitats més enllà del que està relacionat amb allò confessional, va quedar palesa la necessitat de reorientar l'activitat del CCIS cap a altres àmbits vinculats amb la nova realitat i les noves demandes de caire social, cultural, educatiu i d'acompanyament per a l'acollida i l'apoderament de les persones i de les seves famílies per assolir una bona adaptació i integració a la societat catalana. Un segon repte que ens plantegem és donar-nos a conèixer com a ciutadans de Catalunya i treballar la capacitació (informació i formació) dels nostres socis i la seva implicació en el conjunt de les dinàmiques socioculturals, econòmiques i reivindicatives a nivell de barri (principalment la engegada pel col·lectiu de Can Batllò i altres entitats i plataformes de Sants) i del conjunt de Catalunya.

Arran de les obres de reurbanització del sector de Can Batllò i del carrer Parcerisa, la seu del CCIS ubicada al carrer Camí de la Cadena, 17 des de l'any 1984 es troba afectada d'expropiació i està condemnada a ser enderrocada. Per reubicar les activitats del CCIS al mateix barri de la Bordeta, amb data de 16 de gener 2015, el regidor de Districte de Sants–Montjuïc, en Jordi Martí Galbis, va signar amb el president del CCIS un acord–compromís per part de l'Ajuntament de Barcelona per trobar una reubicació del centre amb data límit de 30 d'abril de 2015. Per donar compliment a aquest acord i arribar a signar un conveni de reallotjament i cessió d'un espai alternatiu, es va constituir una comissió política representada per part de l'ajuntament pel mateix regidor, el gerent del districte (Francesc Jiménez Gusí) i el comissionat d'Afers Religiosos de l'Ajuntament de Barcelona (Ignasi García Clavel); per part del CCIS, 4 membres de la Junta Directiva.

Després de 8 reunions de treball i negociació, el districte va oferir al CCIS la possibilitat de reubicar l'activitat social, educativa i de culte a la nau situada al carrer Navarra, 11 de Barcelona. Posteriorment es varen presentar per part de l'ajuntament els termes de la cessió concretats en una proposta de conveni aprovada pels serveis jurídics del consitori i per l'Assemblea General del CCIS amb data 20 de maig. La sorpresa de tothom va ser que a data 21 de maig, 24 hores abans de fixar l'hora de la signatura del conveni, el gerent del districte va enviar un correu electrònic anunciant "la impossibilitat de signar el conveni per part del regidor durant la campanya electoral, ja que té limitades les competències a l'administració ordinària a allò que possibiliti que l'administració municipal pugui seguir en funcionament (...). En el cas dels comissionats, també estan afectades per les mateixes limitacions".

Des del Centre Cultural Islàmic de Sants i el conjunt dels 1.200 socis fan les següents consideracions:

1. L'Ajuntament de Barcelona ha incomplert unilateralment i greu l'acord signat amb el CCIS el passat 16 de gener 2015.

2. Tot el procés de constitució d'una comissió i els esforços de negociació i cerca de l'espai alternatiu per a la reubicació del CCIS que va durar 4 mesos va ser una falsa maniobra per evitar qualsevol mobilització ciutadana, tot sabent que aquesta legítima demanda compta amb el manifest suport de destacades entitats de la societat civil de Sants, com ara, el Centre Social de Sants, el Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta, la Plataforma de veïns de la Bordeta, el Centre San Medir, entre d'altres.

3. Com a ciutadans de ple dret, ens sentim enganyats i defraudats per l'Ajuntament de Barcelona, i concretament, pel regidor sortint del nostre ajuntament, el Sr. Jordi Marti Galbis i el seu equip presidit pel gerent del districte.

4. Donat que darrera d'aquesta errònia decisió d'última hora per part del regidor i el seu equip hi ha un clar tacticisme electoralista, anunciem el trencament definitiu per part del CCIS de la negociació amb l'equip de govern en funcions del Districte de Sants–Montjuïc i amb el grup municipal de Convergència i Unió.

5. Per expressar el nostre rebuig i indignació pel maltractament sistemàtic de part del districte de Sants cap al centre CCIS, iniciem una sèrie de mobilitzacions ciutadanes a Sants, a Barcelona i al conjunt de Catalunya començant per engegar una massiva campanya contra aquells que no ens consideren ciutadans, sinó subdits de tercer grau.

6. A partir d'avui mateix, tornem a desenvolupar el conjunt de les nostres activitats a la nostra seu, al carrer Camí de la Cadena.

CCIS

El CSA Can Vies compleix 18 anys al barri

Un any després de l'intent de desallotjament per part de l'Ajuntament de Barcelona el 26 de maig de 2014, el centre social resisteix i ha celebrat els devuit anys de vida a Sants amb diferents activitats.

Irene Jaume Gambín, Sants

El CSA Can Vies es va okupar el 10 de maig de 1997 i enguany es compleixen devuit d'anys d'ençà que un grup de joves, moguts per la falta d'espais, okuparen l'edifici del carrer Jocs Florals número 42. Per aquest motiu, i amb el record encara fresc de l'intent de desallotjament de fa un any, el centre social va farcir d'activitats gran part del mes de maig per demostrar que, malgrat tot, Can Vies continua amb el seu camí.

L'inici de l'aniversari el marcà la manifestació en defensa dels espais alliberats, convocada davant el CSO La Indústria, a l'Eixample, el qual va patir, dia 5 de maig, el desallotjament del centre social. Sota el lema "Omplim de vida els vostres espais morts" la manifestació va recórrer els carrers de la ciutat per reclamar la pervivència dels centres socials a la ciutat i el seu model autogestionat.

L'horabaixa, després del dinar, es va dur a terme el ja mític Cercaquintos, el qual va ser amenitzat per la xaranga "Fills de la Flama" de l'Hospitalet. La cercavila, que va aplegar més d'un centenar de persones, va transitar pels carrers del barri i va fer parada a alguns bars i locals de col·lectius com el de la PAH, el Casal Independentista de Sants, el Koitton Club o el Kop de Mà.

L'endemà, el centre social va acollir una xerrada sobre antiespecisme i feminisme, seguit d'un dinar i, posteriorment, una ruta per l'okupació que va portar als i a les assistents a conèixer els diferents espais alliberats que ha tengut i que té el nostre barri per, finalment, gaudir de l'obra de teatre Les Invisibles a càrrec del col·lectiu feminista A Cavall de Forques. A més, emmarcat també dins l'aniversari, el centre social va voler donar suport a la Vaga de Totes, convocada el dimarts 19 de maig i que va comptar amb la realització de diferents accions i una manifestació l'horabaixa al centre de la ciutat.

Recuperació del sopador i concert a la Màlaga

Una altra activitat especial de l'aniversari va ser la recuperació del sopador, una activitat que es desenvolupava cada setmana a la capella abans de ser esbucada. L'endemà es va projectar per primera vegada al CSA el documental Temps de Canvi(e)s, realitzat pel col·lectiu Date Cuenta.

El plat fort, com cada any, va ser el dissabte 23 i les activitats a la plaça Màlaga (o Josep Pons). Enguany el CSA va organitzar una fira de col·lectius de l'Altra Mapa de Sants i posteriorment es va fer una presentació de tots els col·lectius. A més, es va dur a terme un dinar, l'actuació d'Apalatxe i una gimcana per recordar l'#EfecteCanVies. A la nit va ser el torn dels grups Subversiva 77, Barcelona Ska Jazz Orquestra, El Mosquito del Garito i Nyahbingi Sound, els quals van fer ballar i gaudir tota la plaça, que va acabar plena de gent. L'endemà, amb més o menys son, també es va tornar a celebrar la Okupi Txampinyons League sota el lema "Marca un gol a les eleccions" i va comptar amb la participació de diferents equips.

Solidaritat amb Movistar

El dijous 28 de maig, el CSA organitzà una taula rodona sobre els casos antirepressius dels darrers mesos com el propi #EfecteCanVies, les encausades del Parlament i l'Operació Pandora. A la xerrada, es va tornar a fer palesa la persecució a la dissidència i la falta de rigor en els processos judicials, els quals només donen per vàlida la versió policial dels fets i no la versió del veïnat o de les persones presents durant les detencions. Posteriorment els Bio-Lentos i Juanito Piquete van amenitzar el final de la jornada amb la seva música.

El divendres 29 estava previst l'acte polític del centre social, però a causa del conflicte laboral obert entre els treballadors de les subcontractes de Telefonica-Movistar, l'assemblea del centre social va decidir traslladar-ho a dissabte 30 per, així, assistir i donar suport a la manifestació convocada pel comitè de vaga de l'empresa.

Així doncs, el dissabte 30 va comptar amb moltes activitats: esmorzar, presentació del nou projecte de Can Vies, dinar, l'actuació musical d'Akelarre i la representació dels Monòlegs de la Vagina, realitzat per companyes del Fort Pienc.

Posteriorment es va dur a terme l'acte polític, el qual no va poder comptar amb la participació de totes les persones previstes, però que va comptar amb la presència d'antics membres del CSA, alguns temes del grup Ràbia Positiva i moltes històries i batalles dels darrers 18 anys de vida.

Per tancar l'aniversari, el diumenge 31 es va estrenar el documental #ResiliènciaCV, una història del CSA Can Vies, realitzat pel col·lectiu audiovisual Morintsol. El documental repassa tots els anys d'història del centre social i va aplegar a desenes de persones al que encara queda de l'antiga capella.

Federació Anarquista de Catalunya: una proposta revolucionària al marge de la via electoral

Marc Rude, Sants

«L'esgotament del sistema ja s'ha fet evident. En aquest context, no podem apostar pels polítics, ja que els seus interessos són contraposats als de la gent. Hem d'incidir en la societat a través de les nostres pròpies pràctiques». És el missatge que obria, el dijous 7 de maig al matí, la roda de premsa que la Federació Anarquista de Catalunya (FAC) va oferir a la plaça de Cal Muns, a la Bordeta. Davant l'auge que el moviment llibertari ha experimentat aquests darrers anys amb l'aparició de nombrosos col·lectius de nova fornada, la FAC es presenta amb la voluntat d'unir forces per tal d'arribar al gran públic. Nascuda al juny del 2014, la federació pren com a base l'autonomia dels grups que la integren —ara mateix 17; tres més estan en procés d'incorporació—, que són els qui traçaran les línies comunes al voltant de dos grans objectius: donar resposta a les problemàtiques socials i fomentar la cohesió dins el moviment anarquista.

«Creiem que hem de ser capaces de generar una anàlisi, un discurs i una pràctica pròpies que es tradueixin en la possibilitat real de crear alternatives al marge de les institucions». La FAC pretén anar més enllà de la tasca de difusió de les idees llibertàries que s'ha realitzat els últims temps: «si volem transformar la societat des d'una perspectiva revolucionària, hem de fer un salt qualitatiu i quantitatiu, per tal d'incidir en les qüestions quotidianes com l'habitatge, el treball, l'educació, el feminisme i moltes altres. En aquest sentit, apostem per una federació que ens ajudi a coordinar i estendre el nostre anhel de construir un món on totes les persones tinguem cabuda», comentava la Cristina, una de les portaveus. «Demostrarem la validesa dels principis i mitjans anarquistes en el dia a dia, i ho farem a través de l'acció col·lectiva». La federació buscarà, així, fer front a un sistema polític i electoral «que ens està enfonsant en la misèria». L'oposició a la via parlamentària és total: «Volem que les decisions es prenguin a les places, als llocs de treball i als espais alliberats, no pas als despatxos».

«Sigui període electoral o no, nosaltres estarem al costat de la gent que pateix les injustícies del sistema

L'activitat de la federació ja ha començat. Enmig de l'enrenou de la campanya de les eleccions municipals, ponents de la FAC feien palès el seu rebuig a la via que promouen els nous partits d'esquerres en tres mítings, celebrats a Sants, Gràcia i el Poble Sec. La primera trobada es va celebrar a la plaça d'Osca, el 15 de maig. Les portaveus d'algunes de les assemblees adherides a la federació van catalogar el nou panorama polític com una «segona Transició», en què «l'ànsia de resultats a curt termini» ha dut a l'eclosió d'unes propostes que, «en integrar-se en els engranatges capitalistes, no ofereixen una possibilitat real de trencar el domini de classe, alhora que treuen força a la lluita al carrer i al treball de base, veritables motors del canvi». Escrutades ja les urnes, la FAC continuarà difonent el seu discurs els mesos vinents, amb una vintena de xerrades de presentació per tot Catalunya.

22è Aniversari Borinot

Marc Febrer, Sants

La plaça d'Osca presentava un bon aspecte dissabte a la tarda on la Colla Jove de Castellers de Sitges, els Castellers de Sants i el ja tradicional castell de dones com a cirereta, en van ser els protagonistes.

Els del Garraf van descarregar dos castells amb agulla, el 4 de 6 en primera ronda i el 3 de 6 en segona, un 4 de 6 en ronda final i dos pilars de quatre, construccions que no els van comportar cap mena de problema.

Els de Sants, per la seva banda, va iniciar la seva actuació amb un 5 de 7 per encarar el 9 de 7 amb una enxaneta com a segona costrucció del dia i fer, com a tercer castell, el 4 de 8. Els pilars de comiat deixaven el testimoni a les nenes, noies i dones de la colla.

I és que el plat fort de l'actuació de vigílies sol arribar tot just acabada l'actuació convencional. Enguany, les Borinotes van apostar per un castell aixecat per sota que és ben poc habitual per la seva dificultat: el 2 de 6. De fet, els Castellers de Sants són l'única colla que ha dut a plaça i ha descarregat el 2 de 7 aixecat per sota en tot el segle XX i en el que portem de XXI (16 de novembre de 2008). L'intent de les Borinotes va fer realment honor a la complexitat de la construcció. En la darrera aixecada del castell, un dels pilars va quedar una bona estona ensorrat i, després de semblar redreçar-se, va tornar-se a enfonsar. Un darrer i brutal esforç col·lectiu va permetre apujar el rengle enfonsat i que el 2 de 6 es coronés i es descarregués enmig d'una merescudíssima ovació de tota la plaça.

"El caloret" de diumenge

No sabem si la calorada prevista per a les hores punta del migdia va ser la culpable de la puntualitat britànica que es va donar en l'actuació d'aniversari. Sonaven les campanes de Santa Maria que ja entrava el pilar caminant dels Castellers de Sants. Rere seu, ho feien els pilars dels Castellers de Vilafranca i el dels Xiquets de Tarragona.

Els Castellers de Sants van obrir plaça encarant el 3 de 8 que es va executar amb total seguretat. Els verds van iniciar la seva actuació amb un 4 de 8 amb el pilar marca de la casa; bufar i fer ampolles. Els Xiquets, per la seva part, van optar també pel 3 de 8 que va descarregar-se amb absoluta serenor.

La segona ronda va ser la del 2 de 8 folrat. Les tres colles el van alçar i descarregar, però amb execucions prou diferents. Tot i que no va patir en cap moment, la torre dels Castellers de Sants, la primera del curs, va presentar un constant tremolí com a conseqüència d'una excessiva obertura entre els dos terços. La de Vilafranca no va tenir història i la dels Xiquets es va completar amb comoditat.

El 4 de 8 va ser el darrer castell dels Borinots. Malgrat pujar sense presentar una execució meravellosa, va carregar-se i descarregar-se amb ofici. Els vilafranquins van acabar la seva actuació amb un 7 de 8 mentre que els tarragonins van triar també el 4 de 8, per cloure la seva diada.

Un magnífic pilar de 6 per part dels verds i els respectius pilars de comiat van donar pas al tradicional pilar pujat a les escales de Santa Maria. Van ser, doncs, els compassos finals d'una actuació que va durar poc més d'hora i mitja i que donava pas a un dinar d'aniversari sota l'ombra dels arbres de la Plaça Màlaga.

El casc casteller, orgull santsenc

També hem d'estar satisfets del que va passar ara fa deu anys. En un aniversari com el d'ahir, els Castellers de Sants van fer el primer pas en la seguretat per a la canalla castellera. Era un 8 de maig de 2005 quan l'enxaneta i l'acotxador van col·locar-se dos cascs de taekwondo, donant el tret de sortida al que ha acabat sent una història d'abassegador èxit per a tot el món casteller.

Ha plogut molt des d'aleshores. Els cascs homologats per al pom de dalt són des de fa ja temps part indissociable de totes i cadascuna de les colles. Un fet del qual els santsencs, els borinots i tot el barri n'ha d'estar orgullós. Per molts anys!

Foto: Castellers de Sants

El racisme i el neocolonialisme a la frontera sud. Aportacions en primera persona a Can Batlló

Gemma Parera

Mahmud Traoré va dedicar més de tres anys de la seva vida a arribar des del Senegal a Sevilla a través del desert africà i la tanca de Ceuta i Melilla. Ens ho va explicar el dissabte 30 de maig a Can Batlló, en el marc d'un cicle de xerrades antiracistes i contra les fronteres organitzat pel col·lectiu Te Kedas Donde Kieras.

Traoré va trencar amb alguns dels mites vinculats a l'emigració i a la frontera sud, com el de la invasió, ja que són molt poques les persones que arriben a l'estat a través dels salts col·lectius a la tanca. Va explicar que «es parla molt dels morts a la tanca, al Tarajal o al mar, perquè comencen a tocar el territori europeu, però per la meva experiència i per la dels que han fet el camí amb mi, hi ha molts més cadàvers al desert». Així, explica que «de les 90 persones que vam començar la travessia, després de 5 dies caminant per una zona molt difícil, quan vam arribar a la primera ciutat de Líbia, n'érem només 18». Algunes van aconseguir arribar, però de molts no se'n sabrà res més.

En la dura travessia del desert, relata, «el que tens a la butxaca t'ho buiden, hi ha violacions, fan el que volen perquè saben que no hi ha manera d'escapar d'allà on ens trobem». Però, també, assenyala la importància dels *hogares*, organitzats per país d'origen i llengua, on poden aturar-se, descansar i treballar per aconseguir els diners necessaris per continuar el camí, i a la vegada protegir-se del racisme, el més cruel a Líbia, segons Traoré. Un cop va arribar al Marroc, Mahmud va viure als campaments de les rodalies de la tanca i va patir el negoci del que anomena la «mercaderia negra», ja que les autoritats marroquines reben fons d'Europa per deportar els migrants que viuen als campaments del desert. Això fa que siguin perseguits, empresonats i deportats. Aquest va ser el cas del Mahmud, qui explicava que li van fer fotografies des de diferents angles: «cada persona la multipliquen per quatre per cobrar més». Mahmud Traoré ha recollit la seva experiència en el llibre *Partir para contar*, on relata amb detall cada vivència de la seva travessia i els salts col·lectius a la tanca del 2005.

A la xerrada va participar, també, un activista de la frontera sud que va recordar que les batudes als campaments continuen. La més brutal va ser el mes de febrer passat al Gurugú. El campament va ser arrasat i les persones que hi malvivien van ser deportades, segons explica Xoan Pirillan, «en una macro operació multimilionària amb el patronatge de la Unió Europea. És el que s'anomena política d'externalització de fronteres: la Unió Europea i l'estat espanyol paguen grans quantitats de diners a països perifèrics perquè controlin els fluxos migratoris». Va afegir que aquesta és una realitat que no passa només al Marroc, sinó també a Turquia, Líbia, Ucrania... perquè «disparar a persones no queda bé, per això paguen a països de la perifèria perquè facin la feina bruta; és la política neocolonial de la Unió Europea, i el braç d'aquest neocolonialisme són les ajudes al desenvolupament. Per això, països com el Marroc i Mauritània —que ha frenat la migració a les Canàries— en són grans receptors».

Radiografia de l'educació pública

Els mesos d'abril, maig i juny són mesos de preinscripció educativa. I des de la Burxa, hem volgut aprofitar aquest moment per analitzar com afronta el proper curs l'escola pública de Sants, Hostafrancs, Badal i la Bordeta. Cal dir però, que aquesta primera radiografia es centrarà en l'anàlisi de l'oferta educativa i de la titularitat dels centres; deixant els aspectes més ideològics o relacionats amb la qualitat de l'educació per una nova Burxa.

Un dels primers temes a destacar no és exclusiu dels nostres barris, sinó del país en general. Es tracta de la poca inversió pública en educació. A Catalunya la despesa pública en aquest àmbit és del 4,18% –només té per darrera Romania, Bulgària i Eslovàquia–, mentre que a l'estat espanyol és del 4.82% i a Finlàndia del 6,85%. S'ha denunciat reiteradament que les retallades s'han fet sobre un pressupost ja molt reduït, fet que ens continua deixant a la cua d'Europa. I una de les grans reivindicacions que uneix a tota la comunitat educativa és la demanda d'una inversió del 6% del PIV.

Excessiu pes de l'oferta concertada

En segon lloc, trobem un fort pes de l'escola concertada. Es tracta d'un tema que ha estat històricament criticat per fomentar una segregació econòmica de l'alumnat, que a més, està finançada amb fons públics. El pes de la concertada al nostre país és del 40%. Molt alt i per sobre de la mitjana espanyola –30%– i europea –82%–, però Barcelona bat tots els rècords i se situa en gairebé un 60%.

A la ciutat, el curs 2013-2104, el 41,3% dels alumnes es van escolaritzar en centres públics, una dada que varia en funció dels districtes. Al de Sants, l'oferta pública d'escoles bressol és la que cobreix un percentatge inferior, assumint l'escolarització del 51% dels infants de 0 a 3 anys. Les escoles públiques d'educació infantil i primària acullen un 55% dels nens i nenes i els instituts un 57% dels i les joves. Cal tenir en compte que són dades a nivell de districte i que són els barris de Sants i Hostafrancs els que tenen més centres concertats, aspecte que pot fer variar la mitjana en favor de la concertada en aquests barris.

L'escassa oferta pública encara es fa més greu en l'àmbit de l'educació no obligatòria, ja que als nostres barris no disposen de cicles formatius ni de cap escola de persones adultes pública. Si tenim en compte que la mitjana catalana –per sota dels estàndards europeus– és de 2 centres de formació de persones adultes per cada 100.000 habitants, caldria construir-ne 2 per assolir-la. Es tracta d'una manca greu d'equipaments educatius, denunciada reiteradament per l'Assemblea groga de Sants.

Mala planificació i poca despesa en construcció i manteniment

La natalitat ha crescut en els darrers anys i, per tant ha crescut el nombre d'infants que van a l'escola. A més, també s'han incrementat les sol·licituds d'accés als centres públics. Però aquest augment de la demana no s'ha traduït en la construcció de nous centres educatius. Les autoritats educatives, o bé han errat en les planificació o bé no hi han volgut invertir. La solució majoritària per la qual ha optat el Consorci d'Educació ha estat crear línies addicionals en les escoles que ja funcionen i que han estat dissenyades per acollir un nombre inferior d'infants.

Però el dèficit d'inversió no només ha afectat la construcció de nous centres; també el manteniment o millora dels existents. Diversos centres denuncien que les úniques inversions que es fan és per la reparació d'aquells aspectes que poden posar en perill la seguretat de les escoles.

La segregació escolar

En tercer lloc, des de diferents àmbits es denuncia que tenim una xarxa escolar profundament segregada. Si bé aquesta segregació no es dóna en les escoles bressol, sí que la trobem en la primària i la secundària. Per una banda, cal destacar que el 80% d'alumnat amb necessitats educatives especials –tant vinculades a dificultats d'aprenentatge, com a la realitat sòcio-econòmica o al fet d'acabar d'arribar a Catalunya– està escolaritzat en centres públics. Per tant, els centres concertats tenen un alumnat que presenta menys dificultats. Però aquesta segregació també es dóna entre els centres públics, establint-se un centres de primera –que reben nombroses sol·licituds de matrícula– i centres de segona – que han acabat per tenir taxes d'alumnat estranger molt elevades.

Des de l'administració no s'ha fet cap aposta per distribuir l'alumnat de manera més uniforme. Els experts assenyalen que reservant places per la incorporació de l'alumnat nouvingut, la limitació del dret de les famílies a escollir, o la reducció de les zones on triar escola són vies per revertir la segregació escolar. Contràriament, el govern de CIU ha ampliat les zones on poder triar escola i, fins i tot, es donen més punts si es tria un centre on han anat els pares de l'infant. Aquesta darrera mesura que ha estat molt criticada per atemptat contra la igualtat d'oportunitats i, fins i tot s'ha dit que buscava un "emblanquinament" de determinats centres.

Absentisme i abandonament

L'absentisme i l'abandonament escolar prematur són dos indicadors importants del fracàs escolar. I el nostre districte bat tristos rècords. Mentre que a Barcelona l'abandonament dels sistema educatiu és del 10%, a Sants-Montjuic és del 15%. Pel que fa a l'absentisme, les dades del districte –1,41%–també estan molt per sobre del percentatge del conjunt de la ciutat –0,47%–.

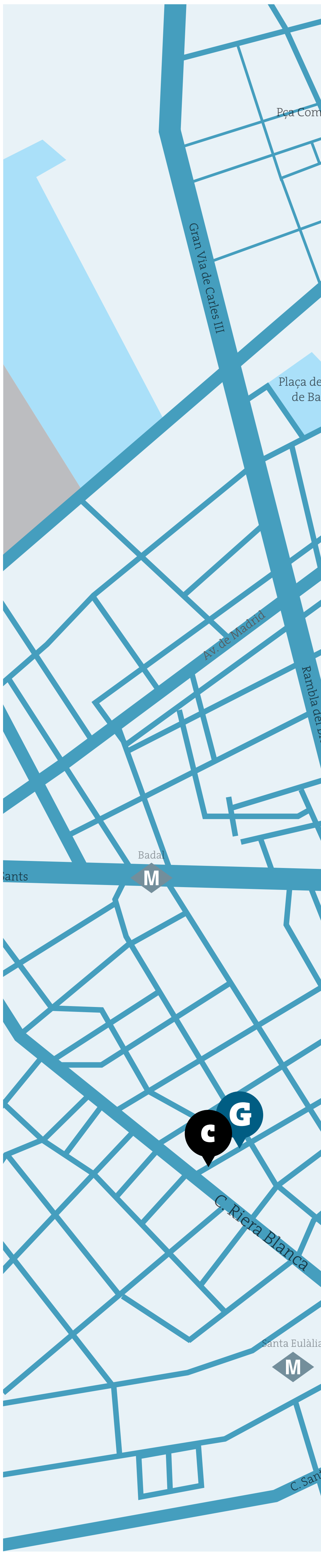
El professorat, pal de paller

Però en aquest escenari cal fer un gran reconeixement als i les professionals de l'educació. Malgrat les retallades globals, les rebaixes salarials i de condicions laborals i la poca valoració social de la tasca educativa, el professorat continua fent la feina amb il·lusió i treballant a favor dels drets de les criatures i la igualtat d¡oportunitats.

DÈFICIT D'EQUIPAMENTS EDUCATIUS

Malgrat que el dèficit de places escolars públiques –en totes les etapes educatives: bressol, primària, secundària i postobligatòria– és general pels diferents barris, la Bordeta i Badal són els més afectats. Hi ha previstos el trasllat i ampliació de Cal Maiol a Can Batlló i la construcció d'un nou institut, però no hi ha cap informació concreta al respecte.

Per altra banda, als barris de Sans, Badal, Hostafrancs i la Bordeta –amb més de 100.000 habitants– també destaca la inexistència de cap escola de persones adultes ni de cap centre on estudiar un cicle formatiu públics.

ESCOLES BRESSOL

1 - EBM El Fil (C/ Nicaragua, 45)
2- EBM El Timbal (C/ Guitard, 23)
3 - EBM Guimbó (C/ Olzinelles, 73)
4 - EBM L'Esquirol (C/ Noguera Pallaresa, 32)
5 - EBM Pau (C/ Muntadas, 1)

ESCOLES D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA I SECUNDÀRIA

A - Escola Barrufet (C/ Vapor Vell)
B - Escola Cavall Bernat (Rambla de Badal, 113)
C - Escola Francesc Macià (Gran Via de les Corts Catalanes, 361)
D - Escola Gayarre (C/Gayarre, 54)
E - Escola Jaume I (C/ Melcior de Palau, 134)
F - Escola Pràctiques (C/ Melcior de Palau, 138)
G - Escola Lluís Vives (C/ Canalejas, 107)
H - Escola Miquel Bleach (C/ Miquel Bleach, 24)
I - Escola Cal Maiol (C/ Sagunt, 92)

INSTITUTS

a - Institut Emperador Carles (C/ Enric Bargés, 9)
b - Institut Joan Coromines (Ctra. de la Bordeta, 39)
c - Institut Lluís Vives (C/ Canalejas, 111)

Un bolet al Pràctiques

El proper curs, l'escola Pràctiques acollirà tres classes de P3; una més de les que suposadament li toca per ser una escola de dues línies. És a dir, l'escola acollirà 25 infants més al llarg dels 9 cursos de primària. L'any passat, el bolet –com col·loquialment s'anomena el fet d'afegir una classe més en una escola, per tal de cobrir la demanda de places escolars públiques– el va tenir l'escola Jaume I.

Escola Cal Maiol: famílies contra la segregació escolar

És de destacar la iniciativa d'una vintena de famílies que aquesta preinscripció han optat de forma coordinada per l'escola Cal Maiol (antiga escola Perú) per tal d'acabar amb l'elevat percentatge d'infants d'origen estranger que acull l'escola i que està molt per sobre del 16% de la societat. Un exemple de com des de la societat organitzada s'ha donat resposta a un tema que des de l'administració s'obvia.

Jornada per l'educació pública 2014, al parc de l'espanya industrial // ADELINA ESCANDELL

L'escola pública alça la veu

Al llarg dels darrers anys, el barri ha viscut un resorgiment d'iniciatives relacionades amb l'educació. Per una banda, iniciatives relacionades amb la innovació pedagògica i per l'altra el revifament del paper de la comunitat educativa en la defensa de la qualitat de l'educació pública. Famílies, mestres i alumat enguany han continuat organitzant-se contra els atacs i les retallades Als nostres barris cal destacar les següents.

Xarxa d'escoles insubmises a la LOMCE

Gemma Parera

Una cinquantena d'escoles –3 d'elles del districte– estan construint una xarxa per oposar-se a l'aplicació de la llei Wert. El primer assalt d'aquesta lluita, que ha tingut la primera quinzena de maig, ha estat la campanya d'informació i objecció de consciència a les proves de tercer de primària.

Aquestes proves de llengües i matemàtiques, d'una durada de 12 hores, són considerades per la Xarxa d'Escoles insubmises –XEI– com "un instrument del govern del PP per introduir un canvi estructural en el nostre sistema educatiu. Canvi que es fonamenta en els principis de l'ensenyament directiu i tradicional i que introdueix la segregació i la competitivitat - entre centres i alumnes- com un dels eixos rectors de l'educació dels infants".

Actualment, hi ha 849 famílies objectores a aquestes proves, és a dir, que s'han negat que els seus fills i filles facin els exàmens que estaven programats entre el 4 i el 15 de maig . La resposta de la consellera d'Ensenyament, Irene Rigau, ha estat forçar l'aplicació de les proves, sense respectar la voluntat de les famílies, ridiculitzant-les i amenaçant a les direccions i als mestres que si les famílies es tornen a negar es prendran mesures contra ells. En algunes escoles, ha donat ordre de fer els exàmens fora de termini als alumnes no presentats i de no donar avís previ a les famílies.

Com explica una mare insubmisa "és important que els pares i mares anem a una", i així "evitar que recaigui la responsabilitat sobre les direccions dels centres o els mestres, ja que reben pressions i molts tenen por". Insisteix en que "no podem caure en el parany que ens està posant la Consellera per provocar la confrontació entre mestres i famílies; volem que respecti la nostra decisió i que no ens imposi, amb nocturnitat i alevosia, unes proves que ja hem deixat ben clar que no volem".

En la mateixa línia, des de la XEI es demana que s'aturi el desplegament de la LOMCE i que la Consellera "respecti l'objecció de consciència de les famílies, que deixi sense efecte els exàmens fets als nens i nenes de famílies objectores i que no obligui a fer les proves Wert a qui no vulgui fer-les". Interpel·len en una carta a la Consellera: "no entenem per què ha imposat dissimuladament les proves de tercer de la LOMCE si la majoria de forces polítiques – inclosa la seva- i la comunitat científica estan d'acord que la llei Wert és un autèntic despropòsit pedagògic i social. Si us plau, informi'ns amb detall sobre les mesures i recursos econòmics addicionals que el seu departament destinarà a les mancances que presumptament es detectaran amb els resultats d'aquests exàmens. ¿Li recordem que la inversió en educació des del 2010 ha caigut un 35% per alumne?"

Més informació: xarxaescolesinsubmises.wordpress.com/

ILP per l'Educació

Anna Pradas

Amb el lema per una educació pública, laica, popular, democràtica, inclusiva, coeducadora i en català, de bressol a universitat, s'ha presentat la Iniciativa Legislativa popular (ILP) per un nou sistema educatiu a Catalunya.

S'han recollit 95.000 signatures perquè aquesta proposta de Llei sigui debatuda, i si pot ser aprovada, al Parlament de Catalunya. Ha estat una campanya intensa, iniciada a l'octubre de l'any passat i finalitzada recentment que ha comptat amb l'adhesió de 159 entitats de tots els sectors de la comunitat educativa i diferents moviments polítics i socials; amb més de 250 actes públics organitzats per fer-ne difusió i crear consciència que el sistema educatiu d'un país és cosa de tothom.

Destaquen les propostes de gratuïtat des de bressol fins a universitat, de reduir progressivament els diners públics que es destinen, en forma de concerts, als centres privats, i donar-los la oportunitat que s'integrin a la xarxa pública i per últim, recuperar la gestió democràtica dels centres educatius i universitats.

Sota el lema "perquè un altre món sigui possible, una altra educació és necessària!", defensen que en moments d'incertesa i crisi social com la que estem vivint, l'educació juga un paper cabdal per a un moviment de transformació cap a una societat més lliure i més justa. Actualment no tots els infants i joves tenen les mateixes oportunitats per accedir al sistema educatiu, base per construir un país de i per a tothom.

Més informació: ilpeducacio.cat/

L'Assemblea groga de Sants

Ester Rams

Aquest espai de confluència de la comunitat educativa en què hi participen famílies, professorat i alumnat va néixer al maig de 2011, a l'escalf del 15M. Enxarxa la major part dels centres educatius públics –des de bressol fins a secundària– de Sants i ha organitzat nombroses mobilitzacions i activitats, entre elles dues jornades de defensa de l'educació pública, al Parc de l'Espanya industrial, amb centenars de participants . La Sandra, membre de l'assemblea declara que "si bé és cert que les retallades no s'han aturat, de cara al proper curs ens plategem posar més èmfasi en quina escola volem i quines mancances hi ha als nostres barris".

L'Assemblea Groga de Sants és una més de les assemblees grogues que s'han anat estenent per barris, pobles i ciutats des dels 2011. Malgrat que a cada assemblea té autonomia sí que hi ha molts elements comuns en les diferents realitats socials i periòdicament es fan trobades per teixir estratègies de treball en comú.

Més informació: assembleagroga-sants.blogspot.com

RACÓ HISTÒRIC

El Xato de Sants o la Font del Vell

Marta Sánchez, @nenagamba

Fa uns mesos, vam poder ser testimoni del trasllat de l'escultura "El ciclista" cap a la seva nova ubicació, tot creuant la carretera de Sants. El motiu d'aquest trasllat és ben clar, el projecte d'urbanització de la cobertura de les vies de tren. Com que l'escultura "El ciclista" només ha estat moguda uns metres, tenint-la a prop de la seva ubicació original, és possible que no hagi generat cap suspicàcia important. Però i si el seu trasllat hagués provocat que aquesta marxés del barri? Aquesta situació ens serveix per presentar-vos una altra escultura pública amb un caràcter nòmada i que en l'actualitat també es troba a la mateixa plaça: La font del vell, també coneguda com "El Xato" o el Neptú. Una escultura pública de sobres coneguda al nostre barri.

El seu origen es remet als anys 1816-1819, quan va ser creada per Damià Campeny. La font del Vell formava part d'un conjunt escultòric molt més gran que estava dedicat a la Indústria de Barcelona. Coronant aquella escultura es trobava la deessa Minerva i a la seva base hi devien figurar al•legories dels quatre principals subministres d'aigua de la ciutat: el riu Llobregat, el Rec Comtal, el canal d'Urgell i el port.[2]. La nostra escultura, la font del Vell, representa la al•legoria al riu Llobregat. El vell, ja no només és un vell. Tot i que s'assembla a Neptú, tampoc ho és, doncs no porta cap dels seus atributs. Veurem el cos d'un home barbut, amb una mà sosté un gerro, amb l'altre un corn de l'abundància. Atributs relacionats amb les al•legories als rius i en aquest cas, el nostre vell representa el riu Llobregat.

La seva ubicació original era al Pla de les comèdies, a les Rambles de Barcelona i és allà quan comença la seva vida atzarosa. Al cap de poc temps, aquesta figura va perdre el nas d'un cop, raó per la qual començà a ser coneguda com el Xato. El 10 de gener de 1877 el monument va ser desmuntat i posteriorment trossejat per raons estètiques. "El Xato" va ser al parc de la Ciutadella durant una llarga temporada fins que va acabar en un magatzem. És aleshores quan, des del dia 1 de febrer de 1975 l'estàtua del Xato va ser col•locada a la reformada plaça de Sants, en una inauguració que va presidir l'aleshores alcalde Enric Masó.

Una de les característiques de l'art urbà i en concret del patrimoni moble és la seva facilitat de transport de cadascun dels seus elements. Creades com elements ornamentals han anat voltant fins trobar un lloc fixe o han acabat en un magatzem fins que algú les rescatés. L'art urbà també és patrimoni de la ciutat i com a tal l'hem de tractar. El cert és que la Font del Vell, tot i ja no formar part del seu conjunt original, fa 40 anys que vigila Plaça de Sants. En la seva passivitat ha estat testimoni de manifestacions, repressions, de jocs, de festes i lluites populars. Qui no s'ha fixa't mai en ell? Qui no recorda alguna anècdota vora la seva font? Després de tants anys podem dir que la memòria col•lectiva ens arrela al Xato, al Xato de Sants. Però, i si la tornessin a moure i se l'emportessin fora del barri, ens indignaríem?

RACONS AMB HISTÒRIA

Allà on Pete Seeger va cantar We shall overcome

Jordi Peralta

Hi ha indrets del barri que malauradament passen desapercebuts per a molts santsencs i santsenques i, tot i això, entranyen una història fascinant. És el cas de l'emblemàtic Bar Llopart, situat al número 28 del carrer Guadiana, que des del 1912 ofereix als veïns i veïnes un punt de trobada ben singular. Només entrar-hi es pot observar fàcilment que no es tracta d'un espai qualsevol: tota mena de quadres decoren les parets i criden l'atenció del visitant que, intrigat per aquest lloc tan diferent de les franquícies que proliferen als carrers més concorreguts, s'interessa pel lloc que acaba de trepitjar. "Tots són obres de pintors del barri", explica amb un deix d'orgull totalment justificat en Gerard Llopart, l'amo d'aquest bar que per tantes mans de la seva família ha passat. Animat, explica amb pèls i senyals com el local va esdevenir una veritable fortalesa per al teixit associatiu del barri i per a tots aquells que maldaven per expressar lliurement les seves opinions durant la llarga nit del franquisme. Com a mostra d'aquest tarannà rebel, l'actuació clandestina que el mític cantautor nord-americà Pete Seeger va celebrar-hi davant d'una trentena d'espectadors el 15 de febrer de 1971, després que li fos censurat el concert a l'Escola d'Enginyers de Barcelona. La pàgina del diari que ho explica llueix emmarcada en una cantonada del bar, llesta per satisfer la curiositat dels clients. "Sempre hem estat un referent", afirma Llopart.

La fama de la taverna, però, no va morir amb la Transició. Encara avui acull tota mena d'activitats de caire cultural i contestatari, des de recitals de poesia catalana i actes d'Òmnium Cultural que l'omplen de gom a gom fins a xerrades independentistes. Tot plegat remarca el caràcter especial d'un indret que es nega a sucumbir davant el monstre de la Barcelona-aparador promogut durant dècades per un Ajuntament que sovint ha viscut massa d'esquena als barris, una tendència que ha suposat certes dificultats per al bar i el model de proximitat que representa, greument amenaçat. Malgrat això, compta amb una clientela fidel i segueix essent un nervi per al veïnat del barri i per a tothom qui, coneixedor de la fama de la seva cuina, vol tastar l'arròs amb llamàntol, les galtes i els peus de porc o bé el cèlebre fricandó. Paladar a banda, però, queda clar que és la història –amb majúscules– el que situa la taverna al mapa de Sants. De fet, si parem bé l'oïda encara podem sentir els ecos de We shall overcome, cançó protesta en defensa dels drets civils als Estats Units que Seeger va popularitzar i que fa més de quaranta anys va ser entonada apassionadament entre aquestes parets.

FOGONS DE TEMPORADA

La dieta, dels homínids als Homo (3a part)

Continúa a la propera Burxa

Núria May Masnou

La revolució del neolític va arribar fa uns 10.000 anys en les frondoses terres de l'Orient fèrtil (el que avui hi ha entre Palestina, Irak i Turquia) tot i que se sap que en altres parts del planeta va arribar en temporalitats similars. L'aparició de l'agricultura, de la domesticació de les plantes, també va suposar l'aparició de les primeres ciutats, els primers assentaments on l'ésser humà s'hi podia quedar a viure sense tenir la necessitat d'allunyar-se per anar a cercar aliments. També és el moment en que s'origina la domesticació dels animals, iniciada fa uns 9.000 anys: els primers a acostar-se a l'ésser humà foren la cabra i l'ovella salvatge, el porc senglar i l'ur; els que avui són la cabra, l'ovella, el porc i la vaca, respectivament. La gallina fa aproximadament 8.000 que es va començar a domesticar a la zona asiàtica.

Les plantes que primer es varen cultivar varen ser sobretot els cereals (el blat, l'arròs, el mill, el blat de moro, etc, segons la zona del planeta) i els llegums; foren aquestes dues tipologies de vegetals les que varen ser inicialment cultivades alhora que són els aliments més rentables energèticament (per espai de plantació en relació a l'energia que aporten un cop cuinats i ingerits). La dieta basada en l'agricultura i la domesticació dels animals va conviure durant molts anys amb la dieta anterior que es basava en la caça i la recol•lecció, però el pas del temps i el perfeccionament dels cultius va provocar que cada vegada es tendís a aquesta primera dieta mencionada amb l'abandonament de la segona: una alimentació teòricament més segura però alhora molt més monòtona i amb condicionants no coneguts fins al moment.

Una de les transformacions més destacades derivada d'aquest canvi en l'alimentació (a part de les ja mencionades) fou la incorporació d'un nova gamma d'aliments en les dietes de les persones adultes: els làctics.

UN TOC D'HUMOR...

EL POEMA

8 de març

Hereves de les dones
que cremaren ahir
farem una foguera
amb l'estrall i la por.
Hi acudiran les bruixes
de totes les edats.
Deixaran les escombres
per pastura del foc,
cossis i draps de cuina
el sabó i el blauet,
els pots i les cassoles
el fregall i els bolquers.

Deixarem les escombres
per pastura del foc,
els pots i les cassoles,
el blauet i el sabó
I la cendra que resti
no la canviarem
ni per l'or ni pel ferro
per ceptres ni punyals.
Sorgida de la flama
sols tindrem ja la vida
per arma i per escut
a totes dues mans.

El fum dibuixarà
l'inici de la història
com una heura de joia
entorn del nostre cos
i plourà i farà sol
i dansarem a l'aire
de les noves cançons
que la terra rebrà.
Vindicarem la nit
i la paraula DONA.
Llavors creixerà l'arbre
de l'alliberament.

Maria-Mercè Marçal

DOCUMENTAL

Can Vies en dos documentals

Montse Puig

Aquest mes de maig s'han presentat a Can Vies dos documentals que fan referència a aquest Centre Social Autogestionat. Per una banda, el divendres 22, es va projectar «Temps de Can Vi(e)s». El documental, de 53 minuts de durada, vol ser una crònica i a la vegada una reflexió dels fets que van tenir lloc amb el desallotjament del CSA Can Vies i a la vegada recupera la història de 17 anys d'aquest Centre Social i explica la seva fructífera relació amb el barri de Sants per entendre el seu pes i la seva significació.

Amb el subtítol "ciutat, autogestió, conflicte", "Temps de CanVi(e)s" pretén obrir un debat sobre la possible convivència a una ciutat com Barcelona de diferents models i visions de ciutat: sobre els que aposten per la ciutat comuna i l'autogestió i sobre els que aposten per la ciutat institucionalment per una ciutat-marca i aparador que atregui el turisme en detriment dels serveis bàsics per als barris i els seus habitants.

El documental entrevista diferents persones de pols oposats: David Fernández, Elba Mansilla, Ferran Aguiló, Jordi Martí i Albert Torras, i fa un recorregut nostàlgic pel Centre Social Autogestionat amb una de les persones que hi va viure els primers anys, Eli Barrera. "Temps de CanVi(e)s" és un documental autogestionat realitzat per quatre exalumnes i un docent de l'escola de Comunicació Lliure DateCuenta.

D'altra banda, diumenge 31 de maig, un any després de la re-okupació de Can Vies, es va estrenar la primera versió del documental «#ResiliènciaCV» d'una hora de durada. Aquest, mitjançant entrevistes a Agus, Jesús, Míriam, Eloi, Ignasi, Berta, Rocio, Rubén, Núria, Moi i Èrica, ens explica al història complerta de l'edifici del C/Jocs Florals 40-42, tant des que era un habitatge que va ser comprat pel Ferrocarril Metropolitano per a realitzar la línia 1 del metro, com de la seva okupació. D'aquesta manera, ens mostra com gràcies a les persones, aquest centre social és resilient, i per tant capaç de resistir i superar agressions continuades. Així doncs ens mostra el context veïnal en el que Can Vies conviu, la situació social que hi havia quan aquest edifici va ser okupar i les diferents visions de la gent que hi ha conviscut durant 18 anys.

MÚSICA

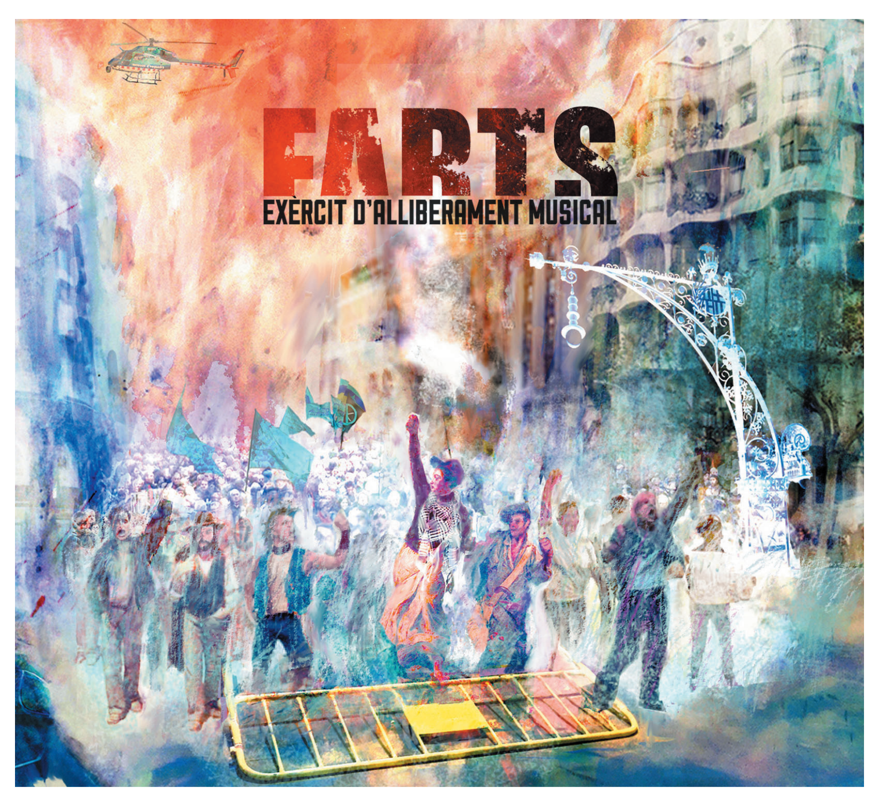
Exèrcit d'Alliberació Musical

'Farts' Rock de Kasba 2015

David Vázquez

Va ser l'any 2012 quam vam saber de l'existència dels EAM (Exèrcit d'Alliberament Musical). El primer que em va agradar, personalment va ser el nom, detall important a l'hora d'iniciar un projecte. Amb un nom així, no sé perquè, el meu instint em deia que alguna cosa bona havien d'amagar. Amb el temps, vam anar coneixent la maqueta i el primer treball homònim dels de Palamós (Girona). La seva barreja d'estils, amb una base clara de hip hop, els comença a donar a conèixer més enllà de les comarques gironines, tocant fins i tot a importants festivals en els seus primers anys de vida. La seva tenacitat i la seva qualitat musical els apropa a diferents escenaris, fins aconseguir les taules necessaries per executar un directe que no deixa indiferent. S'ha de parlar també de la originalitat de la proposta. Segurament no inventen res de nou, però les seves influències tan diverses els hi obre el ventall de públics també diferents. El març de 2015 presenten aquest nou treball 'Farts' amb el subsegell rocker de Kasba Music, Rock de Kasba, ubicat al barri de Sants. Onze cançons en català i castellà amb un discurs intel·ligent i unes col·laboracions de luxe entre les que destaca la gent de Lagrimas de Sangre o At-Versaris, com no podia ser d'una altra manera. Amb tot, és important assenyalar la vinculació política del grup i el seu apropament constant als moviments socials de base, així com a la participació activa a concerts per les causes més solidàries (Rereguarda en Moviment, Treballadors de Panrico, PAH, etc), així com la seva presència regular a festes alternatives i reincindicatives allà on són cridats.

Llarga vida a l'Exèrcit d'Alliberament Musical.

Juny, 4 anys gegants a Can Batlló

DIJOUS 11 DE JUNY

17h Obertura de l'exposició de la Col·lecció local de llibres de Sants, Hostafrancs, La Bordeta i Can Batlló

18h-19.30h Portes obertes als 275 m2 de zona verda

18.30h Obertura de l'exposició "Art Cítric"

19.30h Pregó del 4rt aniversari, amb animació instrumental del grup Soul of Samba

20h Brindis col·lectiu + pastís d'aniversari

DIVENDRES 12 JUNY

10h-13h Portes obertes als Horts i Jardins Comunitaris

18h-24h Servei d'entrepans per berenar, sopar i fer ressopó

18.30h Presentació de l'Escola Arcàdia, l'escola atogestionada a Can Batlló

22h-03h Concerts : discomòbil amb música diversa per part dels punxadiscos DJ Capo i DJ Marikarmen

DISSABTE 13 JUNY

10h-13h Portes obertes als Horts i Jardins Comunitaris

11h Taller obert de relaxació guiada : viatge sonor a través dels xacres

11h-12.30 Activitats infantils a l'espai 'Racons de Jocs' de l'Espai familiar La Nau + jocs d'aigua a l'exterior

12h Mostra de Tai-Txi · carrer Onze de Juny de 2011

12h Tabalada per grans i canalla amb els Socarrimats de l'Infern , la colla de diables de La Bordeta

12h-14h Tropivermut : punxada de música tropical + pintxos solidaris amb la campanya Tanquem els CIEs

13h Actuació musical de Jazz Band · A l'escenari al costat de l'auditori i la biblioteca.

14h Dinar Popular del 4er Aniversari · Preu 5€

Es farà venda anticipada de tiquets al Bar de Can Batlló i al Centre Social de Sants

16h Taller obert de teles aèries.

17.30h Mostra de capoeira

18h Teatre Infantil: "Simplicitats; la vida és un joc… juguem-hi" per la companyia Xucrut de teatre

18h-24h Servei d'entrepans per berenar, sopar i fer ressopó! Al costat de l'auditori i la biblioteca

19h-21h Gimcana + Escalabirres

20.30h Acte de foc infantil amb els Socarrimats de l'Infern, la colla de diables de La Bordeta

22h-03h Concerts de grups + punxadiscos

– Turbolentos (surf-garage)

– BCN Ska-Jazz Orquestra

– La Maquina de Turing (electrónica)

– DJ Danini

AGENDA

JUNY 2015

Dijous 11 de juny a les 20.30 h.
Talkingsex
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Divendres 12 de juny a les 23.30 h.
Dj Wagner Pa (mestissatge, Brazil, latin)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dissabte 13 de juny a les 21h.
El Sobrino del Diablo+ Daniel Higiénico (cançó i humor d'autor)
Bo d'ajut: 10€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dissabte 13 de juny a les 23.30h.
Dj Sandroide Vulcana + Dj Gonza (electropop)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Diumenge 14 de juny a les 21h.
Raúl Rodríguez (flamenc fusió CURTCIRCUIT)
Bo d'ajut: 8€ (venta anticipada a Codetickets)
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dimecres 17 de juny a les 19h
Assemblea preparatòria Marxes per l'educació
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria 71)

Dijous 18 a les 17.30 h
Moviment, joc espontani i xerrada de Psicomotricitat
La Nau Espai Familiar
Can Batlló (C/ Constitució 19)

Divendres 19 de juny a les 20h.
Sants Little Band (jazz)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Divendres 19 a les 19h
OFFSET Fest
Impremta col·lectiva de Can Batlló
Can Batlló (C/ Constitució 19)

Dissabte 20 de juny
10h. Assemble Cooperativa Consum Crític
17h. Jornada Trans
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria 71)

Dissabte 20 tot el dia
Carrer 11 de Juny 1er Aniversari Assemblea Salvem les Pensions
Auditori 10è aniversari Negres Tempestes Auditori
Can Batlló (C/ Constitució 19)

Diumenge 21 de juny a les 20.30h.
Marc Cuevas& Valentí Adell (blues)
Bo d'ajut: 4€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dimarts 23 de juny a les 21h.
Revetlla de Sant Joan al carrer
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dijous 25 a les 19 h
Documental "Termitas. El Observatorio DESC contra Bárcenas"
Can Batlló (C/ Constitució 19)

Divendres 26 de juny a les 23.30h.
Dj Zaguan (hardcore)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Divendres 26 a les 18 h
Festa Orgull LGTB. La Fondona
Can Batlló (C/ Constitució 19)

Dissabte 27 a les 10 h
Festa de benvinguda al barria la cooperativa Queviure
Can Batlló (C/ Constitució 19)

Dissabte 27 de juny a les 23.30h.
Shoot the Pump! Mr. Love Daddy(SoulNights)
Bo d'ajut: 3€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Diumenge 28 de juny a les 20.30h.
Jordi Pèlach (cançó d'autor) + Ual.la (cançó I humor)
Bo d'ajut: 5€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

AGENDA MENSUAL FIXA

ASSAIG CORAL CORCÓ D'ALPS
Dijous a les 21h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria 71)

TALLER D'AUTO-DEFENSA
Dilluns a les 20h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria 71)

REUNIÓ COL·LECTIU ETCÈTERA
Dimecres a les 19h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria 71)

TALLER OBERT DE MOBILITAT
Taller obert 17–20h: dl,dc
Can Batlló (C/ Constitució 19)

FUSTERIA COL·LECTIVA
Taller obert : dilluns 10h-13h + 16h-19h
Taller comunitari : dimarts 10h-13h + 16h-19h.
Can Batlló (C/ Constitució 19)

TALLER COL·LECTIU D'INFRAESTRUCTURES
Dimecres 10h-13h i dissabtes 10h-14h
Can Batlló (C/ Constitució 19)

ROCÒDROM
Dilluns, dimecres i divendres 18h-21h.
Dimecres 17h-18h exclusius per a infants.
Dimarts i dijous tancat per manteniment
Can Batlló (C/ Constitució 19)

ESPAI D'ENTRENAMENT
Matins 10–13h:dl,dt,dc
Tardes 18–20:45h:dl,dt
Lloc Planta primera
Can Batlló (C/ Constitució 19)

TALLER COL·LECTIU D'INFRAESTRUCTURES
Dimecres 10h-13h i dissabtes 10h-14h
Can Batlló (C/ Constitució 19)

HORTS I JARDINS COMUNITARIS
Dimarts i divendres 10h-13h, i dijous 18h-20h. També dissabte 25 abril 10h-13h
Can Batlló (C/ Constitució 19)

LA NAU ESPAI FAMILIAR
Dimarts i dijous 17h30-20h
Divendres 11h-13h.
Can Batlló (C/ Constitució 19)

TROBADA SETMANAL MALABARISTES INEXTREMIS
Dimecres 18h–20.45h
Can Batlló (C/ Constitució 19)

LA CISTELLA VERDA
Cada dijous 18h-21h
Can Batlló (C/ Constitució 19)

ESPAI ARTS
Taller de dibuix i pintura
Dimecres 10–13h
Can Batlló (C/ Constitució 19)

Aitzol Ruíz de Azúa

Veí de Sants i treballador en vaga de Telefónica-Movistar

Aitzol Ruíz al centre de la foto amb altres companys de Movistar a les portes de la botiga ocupada // Sergi Pujolar

Aitzol Ruíz viu al barri de Sants, però aquests dies el trobem a la botiga ocupada de Movistar a la plaça Catalunya. És un dels participants a la vaga indefinida contra Telefónica-Movistar que vol denunciar la situació d'extrema precarietat en què es troben les persones que treballen per aquesta multinacional a través de les empreses subcontractades o com a falsos autònoms. Després de la privatització de Telefónica el 1997, va començar un procés de subcontractació per rebaixar les condicions laborals i maximitzar el benefici empresarial d'aquesta companyia que obté més de 3.000 milions d'euros de beneficis cada any al conjunt de l'estat. Tot i el difícil context de lluita per l'elevada precarietat i fragmentació, el 28 de març el personal de contractes, subcontractes i autònoms s'unia a Madrid i convocava una vaga indefinida per demanar sous i condicions laborals dignes, equiparables a les del personal de nou ingrés a Telefónica. A partir del 7 d'abril la vaga es va estendre a tot l'estat, acompanyada de mobilitzacions i amb una forta determinació per mantenir el pols contra aquest gegant empresarial que ha respost amb enganys i coaccions. A Barcelona, l'ocupació de la botiga de Telefónica-Movistar de la plaça Catalunya, que es manté des del dissabte 23 de maig, ha donat més visibilitat i força als vaguistes, que han rebut moltes mostres i accions de suport.

"Aquesta és la lluita de tots i totes; la lluita de la classe obrera contra el capitalisme i l'esclavitud"

Gemma Parera

Què us va portar a sumar-vos a la vaga indefinida?
A Telefónica hi havia 80.000 treballadors, però han anat fent EROs fins a arribar als 20.000 actuals. Tal com han fet moltes altres multinacionals, Telefónica va contractar 10 empreses perquè fessin tota la feina, que són les contractes. Aquestes contractes van fer el mateix; van agafar subcontractes per guanyar més diners i després va aparèixer la figura de l'autònom i el fals autònom.

Poc a poc, el personal de les contractes ha passat a ser autònom, un procés que està més accelerat en algunes províncies com ara Madrid, on va començar la vaga. Per exemple, a Cotronic, l'empresa on treballo, hi ha 100 persones contractades a Barcelona, perquè hem lluitat més i encara tenim gent treballant a les contractes. Però a Madrid, en aquesta mateixa empresa hi treballen només 6 persones, mentre que hi ha al voltant de 300 autònoms. Cobra, una altra empresa que treballa per Telefónica, té 10 treballadors i 400 autònoms.

L'última retallada de Telefónica del «contracte bucle», que estableix el barem de punts que val cada instal•lació i li dóna un preu, va ser enorme. Per exemple, una instal•lació d'ADSL d'una operadora que valia dos punts va passar a valer-ne 0,45; ens van baixar més d'un 75%. Tenint en compte que una persona de plantilla fixa cobra un sou mínim marcat pel salari base del conveni del metall mentre que l'autònom només cobra pel que fa, aquesta retallada del 75% aboca als autònoms a l'absoluta pobresa. Si ja estaven treballant 10 o 12 hores al dia, durant set dies a la setmana, ara n'haurien de fer 14 o 15 per guanyar 300 o 400 euros nets al mes, ja que han de posar el cotxe, la benzina, les eines...

A Barcelona ja havíem fet vàries vagues i el nostre teixit sindical estava més treballat, de manera que quan Madrid es va aixecar, vam sumar-nos-hi ràpidament. Cal dir que les vagues sempre les hem fet el personal fix de les contractes, i els autònoms les rebentaven treballant. Ara, amb aquesta última retallada, com que els autònoms s'estan morint de gana i han decidit fer la vaga, el personal de plantilla fix els hi hem donat suport. I no ho hem fet per solidaritat, ho hem fet perquè si no d'aquí sis mesos tots serem autònoms. Hem de lluitar i mantenir plantilles fixes.

Quina ha estat la resposta de Telefónica-Movistar?
Hem tingut moltes pressions. Primer, van dir que la vaga era il•legal i que ens podien acomiadar, tot i que no és cert, perquè un treballador no té perquè saber si una vaga és legal o il•legal. Vam passar per aquesta barrera i també per la de les amenaces. Hem fet piquets informatius a les centrals i han arribat a aparèixer suposats mossos de paisà per apartar-nos de la porta perquè entrés la gent que volia treballar. Després han vingut els mossos i hem descobert que els que anaven de paisà eren falsos policies, eren de l'empresa.

Fa 15 dies vam ocupar per primera vegada la botiga. Vam estar 10 hores tancats i Telefónica ens va dir que negociaria amb nosaltres. Però el dilluns següent ens va caure un gerro d'aigua freda, ja que no ens reconeixien com els seus treballadors i no volien tractar cap dels temes que havíem acordat parlar. Així que la lluita va continuar; no podíem tornar a treballar i vam tornar a ocupar la botiga. Ara esperem que l'empresa respongui i asseure'ns a parlar. El que volem és marxar a casa. Tenim fills, no som delinqüents i volem acabar amb això al més aviat possible.

També heu hagut d'afrontar el silenci dels grans mitjans de comunicació...
Telefónica és molt forta, paga publicitat a tots els mitjans i ningú s'atreveix a mossegar la mà de qui li dóna de menjar. Per això, molts pocs medis ho han publicat.

Quin ha estat el paper dels grans sindicats?
CCOO i UGT no han estat mai en aquest conflicte. Quan portàvem 15 dies de vaga indefinida es van voler sumar convocant dos dies de vaga a la setmana. Amb aquesta proposta l'únic que pretenien era trencar la vaga indefinida i els vam dir que la secundessin, però s'hi van negar. Com que aguantàvem, van proposar fer una vaga de sis dies, però no es va arribar a fer perquè l'últim dia van signar una pantomima d'acord que no resolia el conflicte, sinó que feia que a Telefónica li sortís molt barata la vaga. Per això van haver-hi manifestacions a seus de tot l'estat. Allà on anàvem els cridàvem «no ens representen» o «CCOO i UGT, sindicats del poder».

Com valoreu el suport social rebut?
El suport ha estat impressionant, des del segon o tercer dia ja teníem col•lectius socials donant-nos un cop de mà. S'estan vivint emocions molt fortes i molta solidaritat. Ja hem guanyat; hem guanyat una experiència que ens farà canviar la forma de viure.

Com dieu, aquesta és la lluita de tota la classe treballadora...
Exactament. Si aquesta lluita s'atura, probablement no n'hi haurà una altra com aquesta fins d'aquí a 30 anys. Aquesta és la lluita de tots i totes; la lluita de la classe obrera contra el capitalisme i l'esclavitud, i l'hem de guanyar. Les multinacionals i el sistema ens volen fer treballar moltíssimes hores com esclaus, i si no lluitem nosaltres, ningú vindrà a fer-ho per nosaltres.

La Burxa és un periòdic editat per un equip de redacció no professional que ens reunim esporàdicament al CSA CanVies (carrer Jocs Florals, 42). Si et vols posar en contacte amb nosaltres pots fer-ho mitjançant el correu electrònic (laburxa@gmail.com), el web (www.laburxa.cat) o els nostres perfils a Twitter (@laburxa), Facebook i SomSants.
No ens fem responsables dels articles d'opinió.
Publicació mensual.

En aquesta Burxa han col·laborat: Enric Adell, Amadeus, Àngel Bravo, Bernat Costa, Ivet Eroles, Mercè Esteban, Cristina Fernández, Agus Giralt, Núria May Masnou, Elba Mansilla, Dani Martínez, Víctor Obregón, Jes Orquadi, Gemma Parera, Dídac Prat, Víctor Cebellán, Biblioteca Social Mateo Morral, Elba Mansilla, Isabel Benítez, Jordi Juan Monreal, Sílvia Alberich, Concha Liaño, Sergi Rugrand, Marga Olalla